

Arrest

nr. 202 918 van 24 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ROEYEN
Coupure 5
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE PAEPE *loco* advocaat P. VAN ROEYEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent het sjiiitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Garmab, gelegen in het district Hesa Awal Behsud van de provincie Wardak.

Uw vader was politieagent en werd in 2012 gedood tijdens het uitoefenen van zijn functie. Uw regio wordt jaarlijks aangevallen door Kuchi-nomaden die volgens uw verklaringen talibanstrijders zijn. In de lente van 2012 richtte commandant Ali Pur een verzetsfront op tegen de Kuchi's. Op een bijeenkomst in de lente van 2013 verplichtte Ali Pur elke familie om één familielid met hem mee te sturen om zich bij

hen aan te sluiten. Omdat u niet aanwezig was op de bijeenkomst kwam commandant Ali Pur naar uw moeder en vroeg haar om u naar het verzetsfront te sturen. Uw moeder zei dat u te jong was en niet kon vechten, waarop Ali Pur voorstelde dat u kon helpen in de keuken. U ging hiermee akkoord. Twee maanden nadat u begon als keukenhulp in het hoofdkwartier van het verzetsfront vielen de Kuchi's het hoofdkwartier aan. U vluchtte weg langs de achterdeur, en toen u buitenkwam verloor u het bewustzijn door een ontploffing. Toen u bijkwam was u thuis en uw moeder vertelde u dat u gewond was geraakt. Dezelfde avond vielen de Kuchi's uw dorp aan waarna jullie naar het nabijgelegen dorp Sartala vluchtten. Uw huis in uw dorp Garmab werd door de Kuchi's in brand gestoken. U bleef ongeveer een jaar in Sartala alvorens u samen met uw familie terugkeerde naar Garmab, waar jullie introkken bij uw oom langs vaderszijde. In de lente van 2014 vroeg commandant Ali Pur opnieuw dat u zich bij het verzetsfront aansloot, waarop uw moeder zei dat u het jaar daarvoor gewond was geraakt en niet kon werken. Ali Pur droeg daarom uw moeder op om eten te maken voor de soldaten van thuis uit. Toen de Kuchi's in de lente van 2015 opnieuw jullie dorp aanvielen, stuurde uw moeder u opnieuw naar het front om te werken in de keuken. Bij het verzetsfront leerden verzetsstrijders u ook hoe u met een Kalasnikov-geweer moest omgaan. Na twee maanden droeg Ali Pur u op om samen met een groep verzetsstrijders onder leiding van commandant I. S. (...) te gaan vechten in het nabijgelegen dorp Sara Kajaw. Toen jullie onderweg een berg moest opklimmen, zei u dat u moest plassen. Toen u op een afstand was van de rest van de groep, gooide u uw wapen weg en vluchtte u naar huis. Daar aangekomen, vertelde u alles aan uw moeder, waarna u naar uw oom in het naburige dorp Puli Atak werd gebracht. De volgende dag kwam uw moeder naar het huis van uw oom en vertelde dat er mensen van het verzetsfront waren langsggekomen die vroegen waar u was en wat u met het wapen had gedaan. Uw familie besloot dat u niet meer in het land kon blijven en stuurden u drie dagen later mee met een smokkelaar. U kwam aan in België op 6 december 2015 en u vroeg op 9 december 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban, de Kuchi's en de verzetsstrijders.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een politiekaart van uw vader, de taskara van uw vader, een bevestigingsbrief van uw school, drie foto's en een Belgisch doktersattest.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers noch geloof worden gehecht aan het werk van uw vader als politieagent, noch aan uw voorgehouden problemen met de Kuchi-nomaden en de verzetsstrijders.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u het werk van uw vader als politieagent niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo beweert u dat u "enkel weet dat hij politieagent was" en dat u "er niet veel over kan zeggen". Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om alles te vertellen wat u wel weet over zijn job, kan u enkel zeggen dat uw vader soms met een of twee andere lijfwachten thuis kwam, en dat hij soms in zijn auto rondreed (CGVS, p. 11). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wie die lijfwachten waren, kan u enkel hun namen geven, A. (...) en J. (...). U kan verder niets over ze vertellen (CGVS, p. 12). Bovendien kan u niet eens vertellen tot welke politiedienst uw vader behoorde. Dit is zeer opmerkelijk. Des te meer omdat u daarna verklaart dat hij als politiemann diende sinds u zich het kan herinneren. U weet evenmin welke rang uw vader had en u heeft er geen idee van wie zijn directe overste was (CGVS, p. 12). U verklaart vervolgens dat hij nooit over zijn werk praatte. Dit is evenwel weinig aannemelijk. Gevraagd of u hem ooit vragen stelde over zijn job, kan u enkel zeggen dat u vroeg wat zijn job was, en dat hij antwoordde dat hij voor de politie werkte (CGVS, p. 12). U weet niet waar uw vader gestationeerd was en u kan evenmin vertellen over operaties waar uw vader bij betrokken was. Wanneer u daarna wordt gevraagd hoe uw vader werd gedood, kan u geen enkel detail geven en beweert u dat u daar niets over werd verteld, enkel dat hij martelaar werd (CGVS, p. 12). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst enige kennis bezit over het werk van uw vader als politieagent en hoe hij stierf. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw kennis over de Kuchi-nomaden zeer opmerkelijke leemtes vertoont. Zo beweert u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat er elk jaar in de lente herders komen met veel geiten en schapen die samenwerken met de taliban. U verklaart vervolgens dat ze jullie gronden in beslag wilden nemen en jullie huizen in brand wilden steken (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat de taliban elk jaar aanvallen in naam van de Kuchi's (CGVS, p. 14). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u daarmee bedoelt, kan u enkel zeggen dat Kuchi's vee hebben en naar jullie regio komen om jullie weiden te gebruiken. U verklaart vervolgens dat de taliban zich voordoen als Kuchi's en jullie huizen in brand steken. Echter, wanneer u vervolgens de logische vraag gesteld krijgt hoe u weet dat ze talibanstrijders zijn, komt u niet verder dan de blote bewering dat het talibanstrijders waren omdat ze geweld gebruikten (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens wordt

gevraagd of de Kuchi-nomaden zelf zeiden dat ze talibanstrijders waren, kan u enkel zeggen dat commandant Ali Pur dat zei. Wanneer u daarna opnieuw wordt gevraagd of de Kuchi-nomaden zelf zeiden dat ze talibanstrijders waren, moet u bizar genoeg toegeven dat u zelf nog nooit een Kuchi hebt gezien (CGVS, p. 15). Dit is uiterst bevreemdend, mede gelet op het feit dat u zelf al verklaarde dat Kuchi-nomaden jaarlijks naar jullie regio komen met veel geiten en schapen en jullie weiden gebruikten (Vragenlijst DVZ, vraag 5; CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat “ze van een afstand vochten”. Deze verklaring is evenwel niet afdoende om bovenstaande te verhelderen. Ook wanneer u wordt gevraagd of u ooit het vee van de Kuchi’s hebt gezien, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 15). Ook later moet u toegeven dat u niets over de Kuchi’s of taliban kan vertellen (CGVS, p. 22).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat uw kennis over de leiders van het verzetsfront, waar u in totaal vier maanden tewerkgesteld was, eveneens beperkt is. Zo kan u enkel zeggen dat Ali Pur, de oprichter van het front en verantwoordelijk voor de rekrutering in uw dorp, “hoofdcommandant was en uit Hesa Du Behsud kwam”. U kan verder niets over hem vertellen (CGVS, p. 16-17). Ook over zijn luitenanten, I. S. (...) en Z. (...), kan u bijna niets vertellen. Zo kan u enkel zeggen dat I. S. (...) werd gedood tijdens de nacht dat u naar huis was gevlucht. U kan verder niets over hem vertellen (CGVS, p. 16-17). Over Z. (...) kan u enkel zeggen dat hij uit uw district kwam. U weet echter niet waar in het district. U kan verder niets meer over hem vertellen (CGVS, p. 17).

Verder doet u zeer bevreemdende uitspraken over uw tewerkstelling als keukenhulp op het hoofdkwartier van het verzetsfront. Zo beweert u dat u tijdens de lente van 2013 en 2015 in totaal vier maanden maanden voor de kok werkte in de keuken van het hoofdkwartier, waarbij u thee serveerde en water bracht om handen te wassen (CGVS, p. 14, 19, en 23). Echter, wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over de kok voor wie u werkte, kan enkel zeggen dat hij G. S. (...) heette en uit het dorp Said Timor kwam. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer over hem te vertellen, beweert u bizar genoeg dat u “niets anders over hem kan vertellen, enkel dat u zijn naam vroeg en uit welk dorp hij kwam”. Dat u gedurende twee maanden voor een chef hebt gewerkt maar verder niets over hem kan vertellen, is evenwel niet aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, kan u alleen maar herhalen dat u enkel zijn naam vroeg en dat hij zei dat hij “G. S. (...) de chef” heette, en dat hij van Said Timor kwam.

Daarnaast doet u opmerkelijke uitspraken over de aanval van de taliban op het hoofdkwartier waar u werkte als keukenhulp. Zo beweert u dat u door een grote knal het bewustzijn verloor toen u langs de achterdeur wegvluchtte en dat u thuis was toen u bijkwam (CGVS, p. 20). Echter, wanneer u vervolgens de logische vraag gesteld krijgt hoe u thuis bent geraakt nadat u het bewustzijn verloor, moet u toegeven dat u het niet weet. U beweert ook dat u het aan niemand heeft gevraagd. U kan evenmin zeggen hoe lang u bewusteloos was en u heeft het daarna ook nooit gevraagd (CGVS, p. 20-21). Dit is zeer bizar. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat de taliban op het punt stond het dorp aan te vallen en dat u halsoverkop moest vluchten (CGVS, p. 21). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Zo kon u gemakkelijk op een later tijdstip naar details hebben gevraagd. U kan ook niet zeggen hoe het gevecht in Said Tipor is afgelopen (CGVS, p. 21). Het is evenwel zeer bevreemdend dat u op geen enkele manier details kan geven over de manier waarop u thuis bent geraakt of hoe het gevecht is afgelopen. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op lossen schreeven.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u zeer opmerkelijke uitspraken doet over uw gedwongen rekrutering en uw ontsnapping naar huis. Zo is het bizar dat Ali Pur, die u reeds als keukenhulp had laten werken omdat u niet wilde of kon vechten, ineens besliste om u wapentraining te geven en u dwong om te gaan vechten (CGVS, 22-23). Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u “niet weet waarom” (CGVS, p. 23). Het is ook weinig aannemelijk dat de groep met wie u moest vechten u zomaar zouden laten gaan zonder supervisie, mede gelet op het feit dat Ali Pur wist dat u niet wilde vechten (CGVS, p. 23). Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat commandant S. (...) voorop liep en dat u werd gezegd dat u hen moest inhalen nadat u klaar was met plassen (CGVS, p. 23). Deze verklaring kan echter niet overtuigen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft de politiekaart van uw vader, moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de drie foto’s, moet worden opgemerkt dat aan privé-foto’s geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke

enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De taskara van uw vader en het attest van uw school bevestigen respectievelijk enkel dat uw vader afkomstig is uit het district Hesa Awal Behsud en dat u school liep in het district, wat in deze beslissing niet nter discussie staat. Het Belgisch doktersattest dat u voorlegt bevestigt dat er een metalen splinter in uw linkerarm zat, maar geeft geen uitsluitsel over hoe deze splinter in uw arm is terechtgekomen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u het werk van uw vader als politieagent en uw voorgehouden problemen met de Kuchi-nomaden en de verzetsstrijders geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i

Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 en van de motiveringsplicht.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. X), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Verzoekende partij beperkt haar verweer tot de opmerking dat “*zijn verhaal waarheidsgetrouw is, meer bepaald dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen gedood te worden door ofwel de Taliban, de Kuchi's of de verzetstrijders*”. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven, noch het tegenspreken van de conclusie van verwerende partij van aard zijn om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Desbetreffende motivering van verwerende partij die terecht doet besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Aangaande de loutere bemerking van verzoekende partij dat zij zich via de media informeert over haar regio van herkomst waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie zeker niet gunstig is en in ieder geval niet voor haar persoonlijk, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering is die zij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij *in concreto* ongemoeid en brengt geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt (administratief dossier, stuk 12, deel 2) niet correct of niet langer actueel zou zijn, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Aangaande de door verzoekende partij met toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet door middel van een aanvullende nota van 19 april 2018 bijgebrachte nieuwe elementen wijst de Raad er vooreerst op dat dergelijke nota niet kan worden aangewend om nieuwe middelen te ontwikkelen tegen de bestreden beslissing die niet eerder in het verzoekschrift hadden kunnen worden aangehaald en, of van de nodige informatie voorzien. *In casu* brengt verzoekende partij als nieuwe elementen haar psychische toestand van depressie en PTSS aan – voorzien van medische stukken van Artsen zonder Grenzen en van MdM respectievelijk van 12 september en 28 november 2017 – stellende dat zij reeds enkele maanden desbetreffend werd gevolgd door Artsen zonder Grenzen, documenten betreffende de behandeling van IDP's bij terugkeer naar Afghanistan in het bijzonder voor wat betreft mensen met een psychische aandoening en documenten die “toelichting geven bij het conflict tussen Kuchi en Hazara en die de gevaren van Hazara bij terugkeer toelichten. Verzoekende partij toont niet aan dat deze door haar als “nieuwe elementen” bestempelde gegevens, meer in het bijzonder haar psychische problematiek, de toestand van (dergelijke) IDP's en de aanwezigheid van een conflict tussen de Kuchi en de Hazara niet reeds aanwezig waren op het ogenblik van de opmaak van het verzoekschrift. Verzoekende partij had deze elementen dan ook reeds kunnen en moeten aanhalen als middelen in het verzoekschrift, *quod non*. Deze in de aanvullende nota bijgebrachte gegevens betreffen dan ook geen nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en worden derhalve uit de debatten geweerd.

2.2.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT